

Östra Finland.

Tidning för medborgerliga intressen och lokalblad för Wiborg.

Hufvudredaktör: GABR. LAGUS.

N° 37.

Måndagen den 27 Mars.

1876.

Utgifves hvarje helgfri måndag, onsdag och fredag middagstiden. — Prenumeration emottages i Wiborg uti tidningens eget tryckeri Biskopsgatan n:o 6 med 12 m. för helt, 6: 50 för halft, 3: 25 för fjerdedels år och 1: 25 för en månad. För prenumeranter i landsorten tillkomma de vanliga postafgifterna. Prenumeranter i Ryssland, hvilka lämpligast vända sig till redaktionen: 4 rb. 20 kp för helt, 2 rb. 25 kp. för halft och 1 rb. 25 kp. för fjerdedels år. — Annonser emottagas i bladets tryckerikontor å 10 p. petirad eller motsvarande utrymme. Under 40 p. införes ingen annons. — Tidningen hembäres i fästningen, nystaden och Petersburgska förstaden, samt utdelas i Kron S:t Anne och Wiborgska förstaden i Schavoronkoffs och Diboffs salubodar

 Resp. kvartalsprenumeranter i landsorten erinras i tid om prenumerationsförlust, till undvikande af afbrott i försändningen.

I frågan om husagan

hafva vi emottagit följande artikel:

Herr E. v. Haartman har till N:o 24 af tidningen Östra Finland för innevarande år insändt en protest emot husagans återupptagande uti legostadgan samt är således ibland dem som aldrig tillämpat och icke ens tänkt sig möjligheten af husagans tillämpning, då redan förslag till återinförande deraf uti legostadgan, kan å honom göra ett pinsamt intryck. Ehuru ins., som en längre följd af år än Herr v. Haartman hållit tjenstehjon, icke haft af nöden att å dessa använda husaga samt är öfvertygad att ifrågavarande bestraffning högst sällan, måhända aldrig numera kommer att tillämpas, måste ins. med afseende ej mindre å de allmänna klagomål som försports isynnerhet å landsbygden öfver tjenares oduglighet och uppstudsighet än den låga bildningsgrad, uti hvilken största delen af tjenstehjonerna ännu befinna sig, anse lämpligt att det föreslagna stadgandet införes i legostadgan, alldenstund för en oduglig och obildad tjenaare, möjligheten att underkastas husaga otvifvelaktigt är ett verksamt medel att till fullgörande af sina skyldigheter tvinga en sådan tjenaare, hvilken måhända betänker sig innan han låter det komma derhän, att husagan tillämpas. Hos den åter som kommit till den ställning att kunna hålla tjenstehjon, måste förutsättas sådan grad af bildning och sådant förnuft, att han ej oträngt skrider till husagans tillämpning, och skulle, emot förmodan, en sådan husbonde ännu finnas, så torde han snart nog få vara utan tjenaare. Dessutom upptager förslaget att tjenaare för förseelse i tjensten bör af husbonden faderligen förmanas innan husaga får tillämpas, och sålunda är tjenaarens säkerhet tillräckligt tillgodosedd, och en tjenaare, som i tjensten felat på ett eller annat sätt, men isynnerhet genom tredska och uppstudsighet samt ej genom förmaningar låter sig rätta, för tjenaare erhålla måttlig aga. H.

Red. begagnar detta tillfälle att äfven för egen del säga några ord i denna på senare tider så mycket omdiskuterade fråga. ehuru hon tror att allt ordande derom är förspild möda, då det platt icke finnes någon sannolikhet för att regeringen skulle kunna förmå sig till att förelägga landtdagen en proposition om husagans återinförande och ännu mindre att ständerna skulle bifalla en sådan. Ty det vore väl höjden af inkonsequens att samtidigt som man är betänkt på att totalt utstryka kroppsstraffet ur vår kriminallag, återinföra det i en så farlig form, som den af husaga, oberäknadt att ett sådant förfarande säkert icke skulle leda till målet.

I forna tider, då kroppsstraff ansågs

för något vida mindre kränkande än i dag och därför äfven användes för alla möjliga förseelser, och då, hvilket här är af särskild vikt, tjenaaren stod till sin husbonde i ett helt annat förhållande än i dag, i det han ungefär var likställd med ett barn i huset, var husagan något så naturligt, att ingen stötte sig dervid. I följd af tidens och en stigande bildnings inverkan har allt detta förändrat sig; lagstiftningen har efterhand allt vidare inskränkt användandet af kroppsstraff och i de få fall, der det ännu kvarstår, har praxis utbildat sig derhän, att detta straff, om blott något plausibelt skäl kan åberopas, af lagskipande magten alltid förändras till annan straffart. Det patriarkaliska förhållandet emellan tjenaare och husbonde har också genom den småningom inträffade förändringen af det ekonomiska lifvets villkor och gestaltning alldeles blifvit bruten, och spår deraf finnes blott i långt aflägsna trakter, ja knappast ens mera der. Förut var en landegendom nära på en värld för sig, och såväl husbondsfolk som tjenaare lifnärde sig med hvad den presterade, och behovet af reda penningen var inskränkt till ett minimum. Under goda år hade alla, såväl husbondsfolket som tjenaaren, det ganska bra, och då nöden kom, delade de dess bekymmer, tåligt väntande på bättre dagar. Men ett sådant lefnadssätt gick endast an, så länge man icke behöfde spara på naturens krafter, så länge skogarne räckte till att svedja huru mycket man för sitt dagliga bröd behöfde, så länge ängarne egde kvar sin ursprungliga växtkraft, och då ännu reda pennningar voro i förhållande umbärliga.

På så sätt kunde man ej i evighet lefva, ty det var att lefva på kapitalet. Jordens växtkraft, som icke stärktes i förhållande till dess användande, förminskades efterhand, under det samtidigt begäret efter större komfort allt vidare och med den större samfärdselmeniskorna emellan ökades. Ett rationellare jordbruk blef en nödvändighet, men dertill fordrades förlagskapital och detta kunde blott fås genom lån. Kärrodlingar, anskaffande af bättre ladugårdar, redskap m. m. s. som icke kunde undvikas, fordrade också pennningar, hvar på ränta och amortering måste betalas. Landbrukarn började efterhand allt mer att röra sig med kontanter, och behöfde äfven sådana vid hvarje steg. Landbrukets mission blef ej mera att blott förskaffa husbonden, hans familj och tjenaare mat och kläder, såsom under forna tider, det gälde och gällor än att ställa det på så affärsmessig fot som möjligt, för att med minsta möjliga medel erhålla de största möjliga inkomster. En tjenaare eller tjenaarinna är ej mera ett barn i huset, utan en arbetskraft, hvars prestanda noga öfvervakas och taxeras, för att ej något deficit genom densamma måtte uppkomma. Det förra naiva förhållandet emellan husfäder och tjenaare har öfvergått till förhållandet mellan arbetsgivarer och arbetare.

Denna transformation har icke försiggått med ens, utan under en lång följd af år, och är ännu icke i våra dagar komplett genomförd. Men den pågår oafslutligt och utbreder sig i allt vidare kretsar, och med detsamma uppstår en allt större klyfta mellan den jordegande och tjenaande klassen, en upprepning af striden mellan arbete och kapital, hvars tillvaro man må beklaga huru mycket man vill, men som i sanning icke kan bringas att upphöra genom en återgång till gamla lagbestämmningar, som voro möjliga endast under helt andra tidsförhållanden.

Det finnes en period i Finlands historia, då man försökte allt hvad försökas kunde, för att hålla den tjenaande klassen i styr och då man icke aktade för rof att beröfva den nära på alla rättigheter, allt i afsigt att gynna jordbrukarn och jordbruket. Man försökte fixera en normal lön, öfver hvilken ingen skulle få bjuda, man bestämde den klädedräkt tjenaaren och tjenaarinna skulle begagna, för att ej kärlek till lyx skulle stegra deras pretensioner, man försvårade så mycket som möjligt den fria flyttningen o. s. v. Att husagan då var i allt önskligt förbehöfver knappast nämnas. Men hvad blef nu vunnet med allt detta? Ingen af de skriftställare från 18:de seklet, som ytttrat sig om den tjenaande klassens dåvarande ställning och karakter, har funnit något skäl att prisa någondera. Alla äro ense i att lättjan, sturskheten och alla möjliga laster voro hos tjenaare i betänkligt tilltagande, och för att motverka detta, föreslogo de radikallaste, att man skulle gripa till än strängare åtgärder. Den finska nationalekonomen Joh. Kraftman t. ex. som kan tjena som en exponent för de åsigter, som allmännast i vårt land på hans tid hyllades, föreslår bland annat smått och godt, att tjenaare ej borde sjelfva få välja ställe, utan fördelas allt efter behof, att man borde anställa jagt i städerna efter bodbetjenter, tjenaare hos småherrska och andra dylika och fördela dem på landsbygden, der de sedan skulle få tjenstgöra på åkern m. m. s.

Den erfarenhet, som blef vunnen genom det 18:de seklets tvångssystem, ådagalägger till full evidens, att en reaktionär ekonomisk åtgärd alltid måste hafva andra till följd, men tillika att icke ens de strängaste lagbestämmningar hafva magt att förhindra den utveckling, som är förestafvad af tingens egen logik. Den småningom försiggående upplösningen af det forna patriarkaliska lifvet, och det småningom försiggående uppvaknandet af den arbetande klassens allmänna frihetskänsla kunde icke genom några lagar förhindras. Och må vi icke tro att vi med våra straffbestämmningar skulle vara lyckligare än våra fäder, då vi i alla fall icke skulle kunna driva dem till samma spets som de.

(Slut i nästa n:r)

Utnämnde: senatskanslisten Ernst Johan Lange till häradshöfding i Birkkala domsaga och kronoläns m. i Muhos socken, hofrättsauskultanten C. E. Ahnger till kronofogde i Lappmarkens härad.

Befordrad: kommandanten i Helsingfors, öfverste A. Winter till generalmajor.

K. Wiborgs hofrätt har den 24 dennes beviljat häradshöfdingen i Kymmene domsaga, hofrättsrådet Magnus Alopæus, för hans med läkarebevis styrkta sjuklighet, tjenstledighet på två månader, räknadt från och med den 28 jemväl i löpande månad, samt tillika förordnat hofrättsauskultanten Alexis Nordström att domareembete i sagde domsaga under tiden förestå.

Beviljade statslån. Arkadia teaterhusbolaget i Helsingfors skall med H. K. M:ts samtycke nyligen ha erhållit ett statslån å 60,000 mk. Lånet lär under de fem första åren vara räntefritt och derefter böra genom amortisation återbetalas. Äfven Jaala nybildade församling inom Iitis socken skall för uppbyggande af en kyrka tillförsäkrats ett räntefritt statslån af 20,000 mk att amorteras, såsom det säges, under förloppet af 32 år.

Det vackra Turholm nära Helsingfors, som på arrende innehafves af kommerserådet H. Borgström, är, såsom åtminstone för en del af våra läsare torde vara bekant, ett finska militieverket tillhörigt kaptenboställe. Enligt hvad vi låtit berätta oss, skall kommerserådet Borgström nyligen af H. K. M:t förunnats rättighet att tillbyta sig eganderättigheten till denna lägenhet, på hvars förskönande kommerserådet lär ha nedlagt betydliga kostnader, emot någon annan lägenhet af lika värde, som tillfölle finska militieverket.

Förslag till sjömanshusdistrikt. Wederlaks sockens kommun, hvilken liksom länets öfriga vid hafskusten liggande socknars kommuner blifvit affordrad utlåtande i anledning af väckt förslag till inrättande af sjömanshus för landtmannafartyg, har vid nyligen hållen stämma föreslagit inrättande af fyra sjömanshusdistrikt: 1) Wiborgs stad med Wiborgs socken; 2) Fredrikshamn stad med Weckelaks, Kymmene och Pyttis socknar; 3) Wederlaks och Säckjärvi socknar; 4) Björkö, S:t Johannis, Nykyrka och Kuolemajärvi socknar. Alla vesterut från Wiborg liggande kustsocknars kommuner hafva biträdt detta förslag. Med utlåtande öfver detsamma hafva kommunerna i de österut från Wiborg liggande socknarne blifvit uppfordrade att inkomma.

Finnar i rysk tjenst. Utnämnde till riddare af K. St. Wladimirs ordens 4 klass med ros för tjugufem års oförvitlig tjenst i officersgrad: adjointen hos chefen för Tifliska guvernementsgensdarmstyrelsen öfverstelöjtn. Tallgren; läraren vid finska kadettkorpsen, öfverste löjtnanten J. Frey; majorerne vid 60 Ssamostska generaladjutant greve Kotzebues infanterieregemente Berg och vid 8 Turkestanska liniebataljonen E. von Konow.

I ryska blad berättas att intill dess allmän värnepligt införes i Finland härstädes skall inrättas en för fredstid afsedd aktivkorps af 5,000 man, oberäknad finska gardesskarpsskytebataljonen, samt med befäl af endast infödde finnar. Kostnaderna, som för året anslås till 3 1/2 miljoner mark, sägas till 1/3 komma att ta-

gas från militiefonden samt det öfriga upptagas i form af en särskild utgiftspost för militären. Så berättar petersburgska blad.

För sabbatsbrott hafva trenne handlande å Kotka, hvilka af ordningsmannen derstädes blifvit tilltalade för ölutminuteri på helgdag, blifvit bötfälde af häradsrätten i Kymmene socken. K. Wiborgs hofrätt, hos hvilken de bötfälde anfört besvär, har fastställt häradsrättens utslag.

För anställande af olofligt lotteri under sista höstmärknad i S:t Michel hafva en jude Salomon Schais och dennes hustru Rebecca, hvilka uppgifvit sig vara från Wiborg, blifvit tilltalade af stadsfiskalen i S:t Michel, men, ehuru tvenne särskilda gånger noga efterspanade, hafva de anklagade icke kunnat upptäckas bland härboende israeliter.

Misstänkt. Poliskammaren har till länehäktet införpassat zigenarqvinnan Ida Maria Hagert, hvilken är misstänkt för att hafva föröfvat de nyligen å salutorget skedde fickstölderna.

Införpassad norbagge. Ordningsmannen å Kotka har till länehäktet införpassat en norsk sägarbetare Hans Nilson för att afsitta för slagsmål och fylleri ådömda böter, hvarjemte ordningsmannen hos guvernören anhållit om Nilsens hemförpassande, emedan N., såsom illa känd, icke hade att påräkna någon arbetsförtjänst vid sågarne inom Kymmene socken.

Insänd replik. Då det icke varit polismästaren som meddelat tillstånd till det lotteri, hvarom bladet i sin senaste nr talar, utan just han som småningom, först stälfjat och slutligen helt och hållet förhindrat mångt gammalt marknadsskoj på orten, bland hvilka äfven panorama lotterier, så torde det vara osanna uppgift i saken. Alfred Ahnger.

Härtill vill red. icke svara annat än att notisen stöder sig på en uppgift af stadsfiskalen.

De vid kapellansvalet i går afgifna rösterna harva ej än blifvit summerade, så att vi ej precist kunna uppgifva huru de utfallit. Emellertid har t. t. kapellanen K. Masalin erhållit afgjord pluralitet.

Inbrottsstöld. Natten mot sistlidne fredag inpraktiserade sig tjufvar på så sätt i handl. H. Lydeckens butik, att de utskuro en del af dörren åt gårdssidan och inkröpo genom den sålunda åstadkomna öppningen. Deras rof utgjorde 6 eller 7 fructimmerskappor, åtskilliga sidendukar, 77 m. i kontanter samt diverse annat. Hela förlusten beräknas till 1200 m. I ersättning kvarlemnade de en stump af ett smalt vaxljus af sådant slag, som begagnas i ryska kyrkor. — Något spår efter tjufvarne har man ej än lyckats upptäcka och möjligt är att de med morgontåget räddade sig och sitt byte till Petersburg. Upp-täckten gjordes först fredags morgonen kl. half 8.

Maskeraden, som i lördags, mariedagen egde rum i härvarande rådhus, var gan-

ska talrikt besökt. Maskernas antal voro omkring trettio och stämningen var lifvad.

Finska teaterns dram. afd., som återkommit från P:burg, gifver i afton „Syrsan“.

Joutseno den 22 Mars 1876. (Korresp.) „Hvad hörs från landsbygden?“ frågar vanligen stadsbon den från landet någon gång till staden inreste. Och svaret blir vanligen det gamla kända: tackar så mycket för gunstig efterfrågan, allt som förr“. Från denna ort ej heller stort. De stilla i landena hafva ej mycket att förtälja, som kunde intressera den vid stadslifvet bortskämde stadsbon, och skulle san nerligen lefva helt och hållet isolerade ifrån den öfriga världen, i fall de icke, genom de hvarje vecka ankommande tidningsbladen, kunde inhemta, huru människorna ute i världen lefva, verka och arbeta, handla och vandra, njuta och lida och gå ur världen. Landsbon följer derigenom, så godt han kan, med sin tid eller, så att säga, följer strömmen åt och roar sig som kusen åt smällen. Han kan ej såsom stadsbon besöka theatrar, konserter, m. m., men lifvets drama spelas dock äfven på landsbygden: man lefver, arbetar, älskar, njuter, lider och dör; och hvad konserter beträffar, vandrar han dagligen i en stor konsertsal och lyssnar till den harmoni, som ur rymderna ljuder, i en konsertsal, der Herren sjelf öfverkapellmästaren är. Ja, kära stadsbo, försumma icke att denna årstid resa ut från stadens dimmiga nejder till någon fredlig landsbygd, för att höra huru Herren spelar på sitt beundransvärda harmonium. Entréen kostar ej pengar; men af åhöraren fordras själ och hjerta, om han skall kunna förstå tonerna deraf och njuta. Akta blott att ej Morfeus bakom den sänkta gardinen lurar er och ni vaknar när konserttimmen är förbi. Morgonstund har guld i mun. Försumma icke heller att besöka Suomis Niagara denna årstid och i morgonstunden betrakta detta sköna skådespel. Lyssna till den väldiga jättens mäktiga stridsrop och fatta dess allvarliga maning. I den klara vårmorgonen hör ni ljudet deraf vida tydligare än annars, ja på 15 versts afstånd hör den, som tecknar dessa rader, hvarje klar vårmorgon det dofva vemodsfulla ljudet. Det är som skulle jätten ropa till det Finska folket „Upp Finska folk till strid för fosterland, med tanke; svärd och plog,“ och till menniskohjertat: „O menniska, kom, och se här bilden af ditt lif på jorden.“ Försumma alltså icke att i vårens ljutva tid göra en utfärd till Imatra, Kyrönkoski, Wallinkoski, Allikankoski, Rouhialankoski för att leta efter vårsolens guld. Säg icke: jag är rik och hafver nog; säg icke: jag har varit der många gånger. Kom än engång och hör: jätten talar än till er: se huru jag kämpar, kämpa äfven ni som jag; en

tid kommer, då min tid är slut. Så är det äfven med er strid, med lifvets strid på jorden.“ Försumma, käre stadsbo, ej heller ett annat stort skådespel, försumma ej att åse och bevittna det jättearbete, som snart i dessa nejder kommer att företagas, då den stora bron öfver Saimen rifves ned — alla sjöfarande längtans mål — och ni skall, när locket lyftas bort och Saima slår sitt sköna blåa öga opp, med förtjusning klappa händerna, jublande på stranden och höra liksom ropade den store öfverentreprenören från höjden: „Sätt maskinen i gång, herr kapten; helsning vi sända“ etc. — Ett icke mindre beundransvärdt skådespel är det om hösten, då Saima sluter detta samma sköna blåa öga till och Herren ånyo spänner sin stålblanka broskifva öfver dess mörka ögonlock och säger: Stopp maskin, herr kapten! Sjung: Slumra, o slumra m. m. Och sist, käre stadsbo, käre fremling — vår landsbygd är fattig, dock „far ej stolt förbi.“

Ni anmärker, käre stadsbo, kanske emot här ofvan stående målning, att landsbon doppat sin pensel i origtig färgkopp; ni utropar kanske: skomakare, hålls vid din läst, så är det bäst; allt sådant har jag sett och hört, allt sådant har jag läst i Naturens bok! Det är sant — derföre om ursäkt, att jag tröttat er med toma, opassande uppgifter från landsbygden. Nästa gång lofvar jag (med hr redaktörens tillåtelse) tala om andra saker, kanske om potaternas pris och huruvida stoet lefver tills gräset gror.

Folkmängden i Joutseno församling under senaste qvinquennium utgjorde 2,872, eller 1,427 af mankönet och 1,445 af qv-könet. Folkmängden har under loppet af de senaste 5 åren 1871—1875 ökats med 37, eller mankönet har ökats med 40, qv-könet minskats med 3. Under samma quinquennium föddes 66, eller 41 af mankönet och 25 af qvinkönet, dogo 91, eller 47 af mankönet och 44 af qvinkönet. Af de födde voro 3 oäkta, eller 1 af mankönet och 2 af qvinkönet. Barnaföderskornas antal utgjorde 68, af hvilka 2 tvillingsbörder och 4 dödfödde. Bland de döde förekommo 2 själfmördare och 2 drunknade. Högsta åldern ibland nu lefvande: en af mankönet, född 1792 och en af qv-könet, född 1794. Till församlingen inflyttade utgjorde 10, utflyttade 13. Vigde 20 par. De blindes och svagsyntes antal utgjorde 24. Sinnessjuka fans 5. Vaccinerade 25 eller 19 af mankönet och 6 af qvinkönet. Inga gängse allmänna sjukdomar förekommo.

Diverse inhemska notiser. En mängd flyttfoglar ss. lärkor, starar och svarta kråkor hafva den 21 visat sig vid Hangö. (Å. U.) — Topografiska och geodesiska arbeten komma att verkställas af ryska gen. stabsofficerare i sydöstra delen af Åbo

län. (Å. U.) — Läroverken i Wasa ha dessa tider inspekterats af dr Synnerberg, som äfven ska besöka Torneå. (Wbl.) — Qvarken är belagd med is. (Wbl.) — Skådespelerskan fru Fehrström vid sv. teatern har ingått äktenskap med aktören Skotte. Sångerskan fr. Liljeroos är förlovad med handl. Wiberg i H:fors (Hbl.) — I Borgå har en djurskyd sförening konstituerat sig. (Bbl.) — Redaktör för den ryska tidningen i H:fors, som skall utgifvas 2 ggr i veckan, blir gymn. läraren Assonow. (Hbl.) — Enskilda årna inrätta sofakupé på linien P:burg—H:fors. (H. D.) — „Hangös“ aktionärer lyfta 20 proc. för föreg. år. (H. D.) — Hjulångaren „Eugenia“ från Sverige har rörsålt å Kotka ångfartygsbolag. (G. P.) — Pastor J. Pöyhönen har grundat ett bibliotek för de sjuka på lasarettet i Joensuu. (Karj.)

Telegrafnotiser.

London den 23 mars. Vid tredje läsningen af billen om drottningens nya titel vederlade Disraeli Gladstones och andra talaras anmärkningar, i det han häntydde på Ryssland, hvars område för närvarande närmade sig Indiens gränser, samt tillade, att de indiska undersåtarne skola betrakta kejsarinnatiteln såsom innebärande en bestämd förklaring att England ämnar bibehålla indiska riket i dess helhet. Efter lifliga debatter antages billen med 209 röster mot 134.

Versailles den 23 mars. — Deputeradekammaren. — Waddington, minister för undervisningen, framlägger ett lagförslag, som modifierar lagen om den högre undervisningen. Kammaren stadfäster några bestridda val, deribland Rochefoucauld-Bisaccias. Derefter föreslå Naquet och andra intransigenta indragning af kultusbudgeten samt afskaffande af alla lagar, som hindra förenings- och associationsfriheten.

Senaten. — De bonapartistiska valen på Korsika stadfästas. Kommissionen, som eger att granska amnestiförslaget, är enhälligt emot detsamma.

Vid en mottagning af märerne i Paris yttrade inrikes ministern Ricard: vi vilja verka för de republikanska institutionernas seger, men det vore att förråda republikens president och sjelfva landet, om vi ej sökte vinna denna seger genom visa och ytterst konservativa åtgärder.

London den 24 mars. De liberala bladen och främst bland dem „Times“ och „Daily News“ protestera mot Disraelis allusion att kejsarinna-titeln vore en manifestation af England för bibehållandet af indiska rikets integritet. „Times“ säger: vi protestera med en pinsam förkänsla mot en oförvägen

Wilhelm Wolfschild.

(Forts. fr. n:o 1—35.)

„Victoria!“ tänkte den gamle skälmen för sig sjelf, „nu blir hon het; kanske eröfrar jag ännu afskedet! I alla fall,“ sade han högt, „skulle jag i ditt ställe ännu en gång be honom komma hit! I han ännu mycket att samtala! Jag skulle ej hafva något deremot!“

„Jag tackar dig“, sade Mathilda stolt, „men vi bli hvarandra trogna äfven utan afsked! Meddela du honom mitt beslut, säg honom, att jag efter — hon stannade eftersinnande, efter fem år väntar honom här och fader“, fortfor hon med hög röst, „håll denna dag på minnet, efter fem år står han här!“

„Det tror jag gerna, min flicka, och Gud straffe mig, då vill jag af hjertat helsa honom välkommen!“ Han steg upp. „Far du till prestgården?“ frågade hon.

„Ja, mitt barn!“

„Helsa honom, fader! Säg honom att på hvarje vinter en vår följer!“

Sedan fadren lemnat henne, sprang Mathilda upp och gick häftigt upprörd af och an i rummet. Tanken att en förlofning vore nödvändig, för att fjättra Wilhelm vid henne hade upprört hennes innersta; hon hade i detta ögonblick kun-

nat lofva, att icke återse honom på tjugo år och ändå varit säker om sin och hans kärlek. „Fem år äro ej någon evighet,“ tänkte hon, „mången tysk qvinna har ängre fått vänta på sin herre och gemål, medan han var på korståget, eller i Italien, eller i fångenskap. Deraf led hennes kärlek ingen skada. — Det är till och med bättre så här: den korta sammanvaron väcker blott ständig oro, sorg och längtan. Min är han och min blir han för evigt! „God morgon, fru gräsenka“, ropade hon och stödde sig framför spegeln samt neg och buckade, medan hennes ögon åter lyste af lefnadslust och sje.fsväld. „Du, lilla varelse, ser just ej ut som en, hvilken man så lätt glömmer!“ Hon fattade sin halmhatt och skyndade ut. Hennes hjerta var lika lätt som hennes steg; hon hade väntat en hårdare strid med fadren. Sakta gnolade hon den gamla visan.

„Djupt i mitt hjerta.
Sitter du fången;
Tappad är nyckeln,
Nu är du min!“

Baronen var således nöjd med samtalets resultat. Han stoppade händerna i fickorna och gick högt hvisslande öfver gården till stallet. „Vinner man tid, så vinner man allt“, tänkte han, „men skall det nödvändigt vara, nå — så är han åtminstone då ej något barn mer, utan en man. Men

nu måste jag till Reinhard. Smid medan jernet är varmt, heter det!“

På prestgården fann han sin vän mycket nedstämd.

„Min gosse hände i går en olycka“, sade pastorn. „Han var på qvällen i Jakobsburg och på återvägen fick han lust att rida till stenbrottet. Då han skulle öfver floden skyggade hästen, stegrade sig och föll baklänges med honom; de många hvassa stenarna hafva tilltygat honom rätt illa. Doktorn säger att det ej är farligt, men jag är ändå orolig. Hästen måste ha fallit på hans bröst. Obegräsligt! Bläsen är annars den lugnaste häst i världen. Sedan fem år rider jag den dagligen och har ännu aldrig sett den skygga!“

„Slipper jag in till honom?“

„Jo, kom, du är ju också en half doktor, kanske känner du ett medel att fort få honom helskinnad. Du kan tänka dig huru vi skrämd oss, då vi i dag morse funno honom påklädd och nedblodad i sängen.“

Baronen suckade, „Jo, jo“, tänkte han inom sig, „med min salig Wolfgang var ej roligt att dra fingerkrok!“

Gud straffe mig, Wilhelm“, sade han med en ironisk blick, i det han satte sig vid dennes säng. „Rid för all del ej ut så sent om natten. Gud skänker både ondt och godt om natten. Nå, hvad månne det var som så skrämd er häst? Måne en hjort?“

„Huru skulle en hjort hittat till stenbrottet?“ sade pastorn.

„Nå jag vet ej heller huru din son skulle råkat en hjort. Jag önskar honom ej heller ett sådant rendez-vous. De äro obehagliga, vaksamma och onda bestar, dessa djur. Mer än en gång har en sådan hjort hemskickat folk, som kommit i olofliga ärenden!“

„Har ni svåra plågor“, frågade han Wilhelm, som stönande vred och vände sig på sin bädd.

„Jo“, ljöd svaret. „Huru skall detta slutas“, tänkte Wilhelm, „han vet allt!“

„Kom Reinhard“, sade baronen, vändande sig till pastorn.

I pastorns rum fattade baronen sin vän under armen och sade, medan de långsamt spatserade af och an; „Gör dig inga onödiga bekymmer, gamle vän! Din gosse är inom åtta dagar munter som en bofinn i April. Jag skall också säga dig hvad som i går hänt honom. Pojken var i går i min hjortpark, råkade der ut för min Wolfgangs horn och hade säkert satt lifvet till, om icke min Mathilda i rättan tid tillskyndat och nedskjutit djuret.“

Pastorn stannade förvånad. „Men hvad hade han i parken att göra?“

„Det är just det, hvarom jag ville tala med dig! Han hade der ett rendez-vous med min dotter!“

Omöjligt, Reinecke, ropade pastorn be-

politik, som söker slå dunst i ögonen på engelska nationen.

Versailles den 24 mars. — Deputeradekammaren. — En diskussion uppstår om exkaptenen grefve de Muns val i Morbihan. Kommissionen hade beslutit en undersökning huruvida presterskapet intervenerat till förmån för den valde. Grefve de Mun säger, att en undersökning vore onödig, emedan presterskapets intervention icke bestriides och detsamma är i sin fulla rätt att blanda sig i valen, då religionen är hotad. Gambetta svarar, att republikanerna icke anfälla religionen, ej heller upprigtiga katoliker; de vilja blott återföra presterna till sina kyrkor och erinra dem, att de böra uppträda som enighetens och fredens ombud. Förslaget att underkasta de Muns val en undersökning antages med 309 röster mot 170.

London den 25 mars. Lagförslaget om drottningens titel voterades af öfverhuset utan debatter i första läsningen.

Madrid den 25 mars. Furst Gortschakow och grefve Andrassy äro utnämnda till grander af Spanien.

I Paris.

(Ur ett svenskt blad.)

Februarisolen skiner strålande klar öfver Champs Elysées. Springbrunnarne spela. Det fina dugget glittrar i den milda vårluften. Träden stå i knoppning, och höga grupper af gröna buskväxter smyga sig i sydländsk fågling omkring paviljongerna.

Den breda avenyen vimlar af åkande, gående och ridande. Paris är ute och hemtar vårsol. Det har redan allt för länge suttit inne vid kaminelden och vårdat sin saufova.

Hvilket buller, hvilken glädje, hvilken brådska att lefva. I hela denna hop skall ni förgäfs söka en trött min eller ett ansigte, som säger: Hvad skall jag göra för att fördrifva min dag? Paris eger inga sådana frågor. Paris eger inga trötta minner.

Paris i solken är såsom en bal. Alla skratta, fladdra, glida om hvarandra, lätta och leende såsom i en figurée. Grönsaksförsäljaren med sin kärna, blomsterflickan med sin korg, vägarbetaren med sin hacka och sin cigarett, flannören med sitt spanska rör, alla röra sig härs och tvärs med samma lätta gång och samma glada min. Ingen tyckes hafva tid eller lust att hvila sig.

Och är man från ett annat land och af en lugnare natur, så hjälper det ej. Man ryckes med. Här ligger en oro i själfva luften, och tystnaden och stillheten tyckas icke hafva fått några andra områden än kyrkogårdarne.

Men har Paris icke blifvit litet allvarsammare efter sista kriget? Jäsa icke sinnena en smula öfver förlusten af Elsass och Lothringen? Märker man icke ändock här och der en viss förstämning efter den farornas och fasans tid, som nyss gått öfver staden? — Jag säg icke Paris före sista kriget. Jag kan alltså icke säga, om det dansade ännu yrare då än nu. Men i det Paris, jag ser, finnes ingen förstämning. Jag tror nog, att det kan vara, såsom man säger, en liten clique, som rufvar öfver förlusten af Lothringen. Men det stora Paris,

boulevardernas och parkernas Paris, det har bestämt annat att tänka på än Lothringen och den snö, som föll i fjol.

Tror ni mig icke, så gå in här i hvimlet och fråga: „Ah, Oui c'était un mauvais temps“, skall man svara, men någon vidare utgjutelse blir det icke. Eller också: „C'était la cause de Napoléon. Mais Napoléon n'était pas un français, il était Corsicain“. Ja, hatet mot Napoleon skall ni finna. Det ligger såsom ett litet mörkt veck vid sidan af Paris' småleende. Men det är också den enda allvarsamma ton, som krigsmusiken tycks hafva lemnat kvar i sinnena.

Vill ni emellertid hafva en bit krigshistoria, så finnes här en i närheten. Här midt på Champs Elysées har konsten byggt ett litet tempel af dystra minnen. Det är Philippoteaux' panorama. Utsidan är en rotunda, inbäddad i grönt. Insidan — ja, låt oss betala våra två francs och träda in.

Här är kostymbalen slut. Här skrattas och lekes icke. Här finnes icke det glada Paris. Här är Paris, som kämpar och lider.

Vi hafva gått uppför trappan. Vi stå på en sandbacke. Öfver oss hvälfver sig en grå, kulen himmel. Rundt omkring oss se vi befästa skansar, arbetande soldater, likbårar och brinnande hus. Verkliga och målade kanoner, verkliga och målade träd, verklig och målad mark, blanda sig om hvartannat, så att illusionen är fullkomlig. Man ser icke en målad rotunda. Man ser Paris kämpande emot preussarne, och man känner sig genomströmmad af slagfältets dystra andakt.

Här alldeles nedanför ligger kyrkan St Pierre de Montrouge i svartbrända ruiner. En liten bit derifrån bryter elden fram genom tak och fönster på ett stort hus och slår i hemiska röda flammor upp mot den grå himlen. Emellan detta hus och sandbacken, der vi stå, taga sex soldater, bleka och allvarsamma med en likbår emellan sig. Efter dem komma tvänne andra med en sårad kamrat.

Man vill öfver barriären för att komma ned och hjälpa dem.

Men man får stanna der man är och i stället se ut öfver omgifningarna. Utsigten sträcker sig omkring en half mil åt alla kanter och yttersta synraden löper utmed preussarnes batterier, hvilka man ser utbreda sig vid Breteuil, Meudon, Chalats, Moulin de Pierre och Vois de Clamart.

Men när man ifrån detta kommer ut igen på Champs Elysées, så kan er man sig underlig till mods. Man rygger nästan tillbaka för solskenet, glädjen och hvimlet. Motsatserna äro så hjerta.

Men hvad är Paris annat än just motsatsernas stad! „I dag röd; i morgon död!“

„I dag gömd! i morgon glömd.“

Är ni icke nöjd med det? Vill ni ha henne till en gammal dam, som gråter i urna och bjuder er på begravningskonfekt och pressade blommor, eller till en sjuklig poetissa som serverar er sina olyckor i ack! och ve! i rim och prosa.

Hon skall aldrig bli någondera delen.

Paris är en ung skönhet med godt läk-kött, och tårarna på hennes kind torka lika fort som smutsen på hennes gator.

Så tag henne sådan hon är, förtjusande och lättsinnig och älska henne i glädje.

Och — ja, vill ni ha violer och rosor, vill ni ha allt hvad dagen eger skönast, vill ni ha lifvets skummande champagne, innan en enda af dess perlor hunnit dufna, Paris skall ge er det alltsammans.

Men vill ni ha dystra berättelser om hvad olyckor hon lidit, om hvad ondt hon gjort, gå då icke till de lefvande, gå till stenarne.

Ruinerne, som stå här och der, likt hemiska, svartbrända benrangel, kunna berätta er, hvad

som varit och visa er en annan sida af Paris — Paris, när det icke dansar och ler, Paris i vansinne och vrede.

Låt oss följa människoströmmen ned öfver Place de la Concorde emot Tuilleriesrädgården. Gräsmattorna ligga gröna, träden stå äfven här i knoppning, hela parken är förtjusande; men i dess bakgrund reser sig icke längre såsom furdorm Napoleon III:s och hans gemäls residens i yppig skönhet och konstnärlig prakt. Der sträcker sig i stället en ofantlig ruin med nakna, brända, här och der sönderfallna vägar, stora tomma fönsteröppningar, genom hvilka himlens vindar spela ut och in, ramlade trappor, högar af murbruk och grus, nästan omärkliga spår efter fordna förgyllningar och sirater o. s. v.

Det är vestra sidan af Tuilleries sådan som Paris anordnade den för 3 år sedan. Den ligger helt och hållet ännu sådan som branden lemnade den.

En allvarsam Sergeant de Ville, som går af och an utanföre, och var med om sakernas forna skick, ger oss några kärfta notiser om, hvar kejsarinnan hade sin enskilda våning, i hvilken af dessa trasiga, gapande fönsteröppningar hon stod i sin prakt och såg solen gå ned, samt bakom hvilken bit af muren kejsaren utarbetade sina politiska planer.

På norra sidan af Tuilleries, der hörntornet och öfver halva delen af slottet äfven blefvo eldens rof, har man nu redan restaurerat betydligt. Kommer byggnadsarbetet att pågå så som det börjat, skall denna sida af slottet snart resa sig i sitt gamla skick.

På andra sidan Seinen, sydväst om Tuilleries, reser sig ett annat minnesmärke ifrån upploppet. Det är murarne efter Le Cour des Comptes.

Vid denna stora, vackra byggnad är ännu icke minsta början till restaurering gjord. Omkring mellanvåningens fönstergluggar ser man märken efter eldtungorna, som sträckt sig ut och släckt väggarne svarta ett stycke uppåt, och på ett par ställen äro de vackra jernstaketerna omkring de små fönsterbalkongerna sönderbrutna såsom af rasande händer.

Men låt oss nu bege oss till den plats der Hotel de Ville legat.

Ett högt plank omger hela platsen. Vid ena sidan ligger entreprenörens lilla, provisoriska hus. En liten fet, mörk karl står i dörren. Det är portvakten. Vi helsa mycket artig. Han helsar tillbaka. Vi undra, om det är möjligt att få komma innanför planket och beskåda byggnadsarbetet. Det är icke tillåtet; men han vill gå in och fråga Monsieur. Och så försvinner han.

Vi taga emellertid det säkra för det osäkra och glida in genom porten, som han lemnat öppen samt komma in i ett stort rum, hvars fönster leda rakt ut till planen innanför planket.

En rödfnasig qvinna sitter vid ena fönstret och arbetar, och en liten otäck hundracka far argt skällande mot oss och borrar sina tänder in i våra kläder. Vi känna en stark benägenhet att med foten förpassa henne tillbaka under skåpet, derifrån hon kommit; men vi göra det icke. Vi uppföra oss i stället mycket höfligt, förklara, att rackan är en alltför täck och vacker liten pjes, att det betydligt alls ingenting, om hon rycker några små trådar ur våra kläder samt närma oss fönstret. Qvinna smalar emot oss, berättar, att hon är portvaktens hustru samt belgiska till börd. Vi säga någonting artig om Belgien. Hon smalar igen. Vi rycka därefter in på byggnadsförhållandena utanför. Hon har bra reda på dem och undermåttat oss om att arbetet gått och går oerhördt långsamt, att entreprenören haft obehag för det, att han därefter blifvit arg som en dogg och nu mera icke alls vill släppa någon obehörig iakttagare innanför planket.

Under dessa meddelanden öppnar hon fönstret, hvilket i likhet med andra parisarfönster gå ända ned till golvet. Bara ett steg och man är ute på planen. Efter hvad vi hört, finna vi icke för godt att afvakta portvaktens återkomst, utan bestämma oss raskt för fönstervägen. Belgiskan ser litet förbryllad ut, när hon med ens ser oss ute på planen midt ibland byggnadsmaterialet; men hon har påtagligen fattat tycke för oss och beger sig efter att fortsätta konversationen.

Det nya Hotel de Ville har verkligen icke kommit långt. Det är endast dess souterräng, som är färdig. Af den gamla byggnaden finnes intet annat kvar än ett stycke vägg utmed ena sidan af platsen och lemningarne af något som liknar ett torn i ena hörnet. Allt annat är rifvet.

Jag frågade huru många arbetare här funnos. — Jo nu fans det ett par hundra; men hela vintern hade här icke funnits mer än 40 å 50, de andra hade funnit det för kallt att arbeta i sten.

Just som jag fått dessa underrättelser, syntes portvakten i fönstret och bibragte mig det intressanta meddelandet, att entreprenören nekat mig inträde på platsen. Jag säg mig ännu en gång omkring, inhemtade som hastigast, att det nya Hotel de Ville skall blifva 10 metrers längre på hvar sida och en étage högre än det gamla var, och som jag derefter ansåg mig hafva afslutat mitt ärende, klef jag tillbaka in genom fönstret och förklarade, att jag var villig att ställa mig entreprenörens beslut till efterrättelse.

Det nu anförda utgör det väsendtliga af det förstörda Paris. De öfriga spåren efter förstörelseraseriet äro ettdera utplånade, eller också af obetydligare art. Men icke tyckes franska pöbeln hafva anlag för handtering af smått. Man skönjer icke här den beskedliga slapphet i önskan, som fins hos oss. Våra synder röja, om jag så får säga, ägg och okynne; parisarnes röja hat och mordlust. Jag vill våga hundra mot ett på, att det aldrig skulle falla barackernas Stockholm in att tända på Riddarholmskyrkan eller bränna kgl. slottet. Barackernas Stockholm nöjer sig med att slå ut rutor, bryta ned träd och kasta sten på statyerna. Parisarne nöja sig icke med slikt. Deras krig går icke ut på att stympa, utan på att slita i trasor.

Hvarjehanda.

Favoritviner. Fredrik den store tyckte mest om tokayer. Napoleon den I satte chambertin framför alla andra vinsorter. Peter den store fann maderan bäst. Kardinal Richelien ville icke se något annat vin i sitt glas än romané. Hans nevö, marskalken, gjorde heder åt médocvintet. Rubens satte marsalan i främsta rummet. Jean Bart ansåg beaunevintet för det bästa. Rabelais såg helst flaskan fylld med gammalt chablis. Marskalken af Sachsen drack med förkärlek champagne. Cromwell, puritanen, satte högt värde på malvoisier, och i ett kar, fylldt med samma vinstor, lät som bekant hertigen af Clarence, konung Edvard VI:s af England broder, dränka sig, då han af konungen blifvit dömd från lifvet med rättighet att välja dödsdått. Talleyrand föredrog chateaumargau, Humboldt sauterne, Balzac vauvray, Goethe johannisberger, lord Byron portvin, Carl V alicante, Frans I scherry, Henrik IV suresnes. Denna förkärlek för suresnes delades för öfrigt af alla den tidens vinkännare. Det var de rikes och förnåmes vin, och ehuruval både champagne och bourgogne samt de bästa sydfranska och utländska vinsorterna äfven användes, hade suresnes på den tiden egentligen blott en medtållare, sin granne Argentineuil.

En engelsk fabriksstad. Enligt en engelsk tidning fabriceras ensamt på en vecka i Birmingham 14 millioner stålpenor, 6,000 jernsångar, 7,000 gevär, 100 millioner knappar, 1,000 sablar, 5 millioner kopparmynt, 20,000 par glasögon, 6 tons papier-maché-varor, för öfver 30,000 pd st. guldsmedarbeten, omkring 700 millioner jern- och ståltråd, 10 tons knappnålar, 5 tons hårnålar, 40 tons nysilfver, 800 tons messings- och kopparvaror etc.

Kurser.

Finlands Bank den 27 Mars.

	Vevelkurs.	Diskontkurs
	Fr. p. 100	Fr. p. 100
Petersburg	368: —	365: —
London	28: 10.	28: —
Paris	111: 50.	111: —
Hamburg	137: 20.	136: 70.
Amsterdam	232: —	231: —
Stockholm	155: 70.	155: 20.

Officiella och legala notiser.

Lediga tjänster: en kollegatjänst i historie och geografi och svenska språket vid realskolan i Lovisa, läraretjänsterna i gymnastik, sång och engelska språket vid realskolan i Tammerfors, vikariatet för kollegatjänsten i matematik och fysik samt tillsvidare i tyska språket vid realskolan i Wiborg samt läraretjänsterna i ryska språket, sång och gymnastik och kollegatjänsten i historie, geografi och finska språket vid realskolan i Wiborg, ansökas inom 56 dd. fr. d. 16 Mars hos öfverstyrelsen för skolväsendet.

bekanta till ett rendez-vous om natten, dertill hade jag, vid Gud icke trott dig i stånd!“

„Fader“, sade Wilhelm, „döm mig icke så hårdt; vi ämnade intet ordt. Vi ville i all ärbarhet vara allena en stund!“

(Forts.)

stört och bleknade, „det måste vara ett misstag!“

„Allt annat än misstag! Jag har det ur mitt eget barns mun. Der hafva de båda förlofvat sig; hon gick i parken, han steg öfver muren och hela Guds långa natten voro de tillsammans. Jag ber dig hör mig först till slut. En regel har jag redan skjutit för och af min flicka utverkat mig löftet, att de till en början ej mer skola sammanträffa. Det är hufvudsaken, ty Gud straffe mig! så ungt folk ser icke i mörkret hvad det gör och när man har att skaffa med råfvar, måste man stänga dufslaget. Det har jag utträttat derigenom att jag icke upphäft deras förhållande, utan endast förbjudit återseende och brevexling: ty hade jag med min fadersauktoritet sökt skrämman, min vilddufa, så hade jag blott gjutit olja på elden. Nu måste du åt din son utverka samma löfte, hvilket ej borde bli svårt. Ha vi dem engång skilda för de nästa fyra, fem åren, så är mycket vunnet. Man må älska huru varmt som helst, sina ögon har man ju ändå i behåll och älska gör man flere än en gång. Men gå för all del försigtigt tillväga, Reinhard, var nu en gång mera räf, mindre lejon. Med magtspråk utträttar man i dylika fall intet; att vänta och låta den stora regulatören tiden råda är härvidlag det bästa och klokaste! — Jag vet att en förening emellan våra barn vore dig ännu okärare än mig, ty i grun-

den hänger du ännu mera fast vid det gamla än jag; också skulle din son ännu mera ryckas ur er slägts traditionella bana än min dotter, men just derföre — var försiktig, försig ig! Om du ej vill att pastoratet framdeles skall öfvergå i främmande händer, om din stolthet lider vid tanken på att din son en gång kunde blifva förvaltare af sin hustrus gods, om du hellre vill se honom som representant för en gammal, ärevärdig borgerlig släkt än som en nybakad adelsman, så gör för Guds skull ej något, som kunde reta honom till motspänstighet. Mitt råd är således att du vänligt säger åt honom att du och jag visserligen ogerne såge deras förbund, men att vi ingalunda ämnade hindra dem deri, endast de för att visa sin trohet, hvilken vi vilja pröfva, (betona dessa ord så mycket som möjligt!) lofva att under Wilhelms studieår hvarken se eller skriva till hvarandra. Säg honom sanningsenligt, att Mathilda redan ingått på dessa förslag!“

Pastorn, som, enligt hvad hans vän förutsatt, verkligen var ännu mera emot detta parti, som förstörde alla hans framtidsdrömmar, än baronen, gillade dennes förslag. „Gud bevare, att vi ej finge dem skilda“, sade han suckande. „Skulle Jakobsburg gå från min säd, skulle mitt hjerta brista, och om han gifter sig med Mathilda så är det oundvikligt, ty en pastor, hvars fru är millionär, är ett oting

och en karrikatur. Desutom passa era döttrar lika litet i våra hus som våra i era; de äro hvaradera af annat slag och om de än ofta harmoniera i vänskap, äktenskapet dem emellan blefve ett misslyd!“

Då baronen tog afsked frågade han: „A propos, huru var det med din foster-son?“

„Honom hafva vi gjort orätt, Reinecke“, sade pastorn lifligt och berättade nu hela händelsen med Paul, hvarvid han uttalade sin sorg öfver att Paul sannolikt skulle vidblifva sin föresats att sjelf förtjena sig medlen att studera.

„Ar han verkligen en högtänt man, så måste det väl bli dervid. Du hade bort känna honom bättre; nu kan det ej mer ändras. Gud straffe mig, en dugtig kar! Lef väl och låt icke alltför länge vänta på dig.“

Sedan baronen farit, gick pastorn i Wilhelms rum, aflägsnade hustru och dotter samt satte sig vid hans säng.

„Wilhelm“, begynte han, „aldrig i mitt lif hade jag trott, att du en gång skulle göra mig så mycket bekymmer! Dina upptåg i Flussau, nå de voro icke glädjande, men man behöfde icke just heller gräma sig deröfver; ungt vin skall jäsa och om det emellanåt gör det för tidigt, så kan man icke förtycka det, men att du vore i stånd att förleda en ung flicka ur en hederlig familj af våra intimaste

Resande.

Den 24 Mars. Baron von Knorring-fr. Harjus, i societetshuset; hr Golahovskij fr. P:burg, i hotel Belvedere; handlne Hoppujeff, Illberg, Prokofjeff och klockaren Bartsoff fr. Salmis, i hotel Phoenix; hr Sachrin fr. H:fors, ingenjörerne Wilsman och Stenius fr. Kesälaks, i hotel St Petersburg. — Den 25 Mars. Trädgårdsm. Reiberg fr. Stuttgart, i hotel Imatra; hrr Dakutschojeff fr. P:burg och Huogttay fr. Amsterdam, öfverste Späre fr. H:fors, i societetshuset; sångaren Henneberg med fru, sångerskorna Moldt, Teschner, Roth och pianisten Grubert fr. Narva, i hotel Belvedere. — Den 26 Mars. Doktor Wagenheim, handlne Spiegel och Oström samt kapten Späre fr. P:burg, häradshöfd. Späre fr. Thus, i societetshuset; studeranden Stenberg, hr Bök, hr Himberg fr. P:burg, i hotel Imatra; hr Pasanen fr. Anjala och styrman Wendell, i hotel Phoenix; stabskapten Agafonoff fr. W:strand, kommissionär Arnautoff fr. Åbo och fabrikant Jefreidi från P:burg, i hotel St Petersburg.

SAMMANTRÄDEN.

Herra Fullmäktige för Wiborgs stad sammankallas till extra sammanträde å vanligt ställe nästkommande måndag den 27 i denna månad kl. 6 e. m. för att öfverlägga och besluta angående:

1:o väckt förslag att med rösen utmärka den mark staden upplåtit åt ryska militärväsendet;

2:o sättet för justering af Stadsfullmäktiges protokoll;

3:o Herr Avellans anhållan om befrielse från uppdraget att vara stadsfullmäktig;

4:o de af utskottet för beredning af frågan om duc d'alber i Trängsunds hamn m. m. uti dess betänkande framställda förslag, såvidt om desamma ännu icke beslutats; samt

5:o gjordt anbud om inlösen af tomten N:o 8 i Repola stadsdel.

Wiborg, den 22 Mars 1876.

Enligt uppdrag:
Em. Berner.

Tisdagen den 10/3 i denne månad kl. 12 på dagen, sammanträder Inqvarteringskomitén å Rådhuset, hvarom vederbörande underrättas. Wiborg, den 16 Mars 1876.

På Inqvarteringskomiténs vägnar:
J. G. HEINRICIUS.
f.d.

Kungörelser.

Tre lärarinnetjänster vid Wiborgs stads folkskolor, nemligen: en vid högre och en vid lägre svenska samt likaledes en vid lägre finska folkskolan, hvilka tjänster åtföljas, den förstnämnda af 1,500 marks samt de två senare hvardera af 1,200 marks löneförmåner, äro ledige att ansökas hos Folkskoledirektionen i sagde stad inom sextio dagar, räknadt från denne dag. Wiborg, den 25 Februari 1876.

DIREKTIONEN.

Jemlikt Kejsarliga Senatens den 10 nysslidne Februari derom meddelade föreskrift, kommer härvarande Realskola för innevarande läseår att tillslutas redan den 1 Maj 1876; hvarom vedrörande, hvilket sådant angå kan, härigenom underrättas. Wiborg, den 9 Mars 1876.

På Skolrådets vägnar:
A. von WEISSENBERG.

Till salu.

Färska Appelsiner,
Spanska Vindrufvor,
Moskowska Saltgurkor,
Prima Nejonögon, hos
W. SCHAVORONKOFF.

Färska Kapuner

till billiga priser, hos
W. SCHAVORONKOFF.

Jagt- och Sprängkrut,
Ländrör,
i parti och minut hos

W. Tichanoff.

Boende i gården N:o 5 vid Kejsaregatan.

Blanketter

till

Gullinlagor
efter alldeles nytt och komplett
formulär finnas till salu i

„Östra Finlands“
tryckerikontor.

Från 1:sta April:

REALISATION

hos

G. A. AHRENBERG,

af ett större parti **KRAGAR, MANSCHETTER** och **SKJORTOR**, samt diverse andra varor.

Väl sorteradt lager

af
WARSCHAU SKOPLAGG

hos

P. ANTONOFFS Enka.

Obs.!

De personer, som hos undertecknad hafva olikviderade räkningar pr 31 December 1875, behagade inom denna månads utgång liqvidera desamma med herr **P. Antonoff. Wiborg, i Mars 1876.**

P. ANTONOFFS Enka.

Östra Finlands tryckeri
i Wiborg,

➡ Biskopsgatan N:o 6, ➡

emottager beställningar å alla slags tryckeriarbeten, såsom: **Alfischer, Adress-, Notifikations- och Visittkort, Åskyrans-, Brev- och Kontraktblanketter, Bjudningsbrev och Kort, Brevkuverter, Bok- och Tabelltryck, Cirkulärer, Connoissementer, Dagböcker, Debet- och Fraktsedlar, Etiket, Förpassningar, Passagerare- och Turlistor, Priskuranter, Programmer, Räkningssblanketter, Termins- och andra bethg, Tullinlagor, Övrigt, m. m., m. m.**

Inkommande beställningar utföras med största möjliga omsorg och skyndsamt samt till fögliga priser.

I. Molanders Fröhandel

försäljer **Köksväxt-, Blomster- och Foderväxt** frön enligt utgifven Priskurant; **Frukt- och Parkträd, Bärbuskar** m. m.

Dicks patenterade

Extinctorer

i kommission,
hos **VICTOR HOVING.**

Alb. Heinrich's

Äkta Strasbourger gås-
lefver pastet
hos **J. F. ALBRECHT & C:o.**

Diverse.

50 Mark belöning.

Tisdagen den 21 dennes bortstals från ett oläst rum i societetshuset ett **guldur** med vidhängande kedja, medaljong och petschaft, ett **silfverur** med ked, diverse nya klädespersedlar, samt en summa penningar. 50 marks belöning erhåller den som kan lemna säkra underrättelser om tjuften eller det stulna.
C. Malmberg.
Societetshuset.

NYSTEDT & WIBERG,
Helsingfors,

Skeppsklarerare & Befraktnings-
Agenter,
Agentur-, Commissions-
& Speditionsaffär.
Telegrafadress: **WIBERG.**

➡ De herrar utställare, som vid detta års allmänna finska utställning här i Helsingfors önska ett ombud, som emot skälighet arvode ej allenast öfvervakar de utställda föremålen, utan äfven för att lemna de besökande uppgift öfver fabrikaternas priser samt upptaga beställningar, behagade skyndsammast skriftligen vända sig till **F. F. SIVÉN.**
(H. D.) Vestra Henriksgatan n:o 6.

Försäkrings-Aktieförsäkrings-

KALEVA

meddelar lifförsäkringar på lifstid och under bestämdt antal år samt försäkring af öfverlefningsrätt, lifräntor och utstyrselkapitaler. Prospekter m. m. erhållas genom **VICTOR HOVING.**

Brand- och Lif-försäkrings-
AKTIE-BOLAGET

SVEA

meddelar

Lif-försäkringar,
Kapital- d:o
Lifränte- d:o
Ustyrsel- d:o

och **Brandförsäkringar,**
såväl i stad som på landet å byggnader, lösegendom, varu- och trävarulager som ock fabriker till billiga premier.
HERMAN OLDENBURG,
General-Agent för Finland.

RYSKA

Brandförsäkrings-bolaget,

stiftadt 1867

med ett grundkapital af
2,500,000 Rub. S:r,
afslutar genom undertecknade försäkringar mot brandskador å fast- och all slags lösegendom, fabriker, varulager m. m. till billiga premier.
Starckjohann & C:o.

PHOENIX

Eldförsäkringsbolag i London
meddelar **brandförsäkringar**
mot billiga premier genom
C. R. LILIUS.
Förenings Bankens kontor.

THE NORTHERN

ASSURANCE COMPANY

Försäkrings-sällskap för ELD och LIF
i London och Aberdeen,
stiftadt år 1846,

stadfästadt genom särskild Parlamentsakt.
Grundfond P. St. **3,000,000**
Reservfonden **1,490,000**
P. St. **4,490,000**
motsvarande öfver

112,255,000 F. Mark,
årlig inkomst cirka P. St. 600,000=15,000,000 Fmk afslutar försäkringar å **Lif** med eller utan andel i bolagets vinst, å **Lifräntor** och **Ustyrselkapitaler** för barn, betalbara vid viss ålder, samt emot all skada förorsakad genom **Brand** och **Explosion** af ånga eller lyngas å byggnader, lösegendom, varulager, trävarulager, tjära, beck, ång- och vattensågar, qvarnar, bryggerier, gasverk, glasbruk, jernbruk, tegelbruk, oljebbruk, pappersbruk, sockerbruk, mekaniska verkstäder, fartyg såväl under byggnad som i hamn, apothek, brännvins- och spritlag r, fabriker etc. etc. till **billiga premier.**

I och för försäkringar uti Northern Assurance Company erhållas upplysningar, prospekter och anmälnings-blanketter hos

Lydecken & Harling.

BELVEDÈRE.

Söndag 26 Mars och derefter dageligen

Musikalisk Deklamatorisk

Soirée

af hr **Emil Henneberg**

med sitt Sångspel-Sällskap, utförande Scener, Coupleter, Duetter och Chorsånger.

Bytesannonser.

Annonser, som införas i „Östra Finland“, kunna efter öfverenskommelse äfven införas i **Helsingfors Dagblad, Morgonb'adet, Åbo Underrättelser, Åbo Posten, Björneborgs Tidning, Uusi Suometar, Hämäläinen, Tapio och Karjalatar** emot erläggande af 10 penni pr petitrad om 36 bokstäfver.

Bantåg afgå alla dagar:
Till Petersburg kl. 7 f. m. och 6,44' e. m. samt till Helsingfors kl. 12,53' midd.

Östra Finlands tryckeri. Wiborg.